

Nummer 18	15. September 1907.	56. Aargang

Guds Regering.

(Fortsat fra Side 214.)

4. Kapitel.

Hvad er Mennesket? Hvad er dets Bestemmelse og Forhold til Gud. Da vi i det foregaaende Kapitel have vist, at Guds Regering er fuldkommen, hvor han regerer alene, at Menneskenes Regering er ufuldkommen og har frembragt Forvirring og Elendighed, og at Menneskenes Planer ikke ere tilstrækkelige til atter at gøre Verden skikket til Lyksalighed og til Opfyldelsen af den Hensigt, i hvilken den blev skabt, paahviler det os nu at efterspore den Maade, paa hvilken dette kan og vil blive udført; thi i Skriften er der en Tid omtalt, da der skal blive en Retfærdigheds Regering.

For det første ville vi da spørge: Hvem og hvad er Mennesket? Hvad er dets Bestemmelse og dets Forhold til Gud? Thi førend vi rigtig kunne forklare Beskaffenheden af Regeringen, vil det være nødvendigt at udfinde det Væsens Natur, som skal regeres. Hvad er da Mennesket? Er det kun et timeligt og jordisk Væsen, og synker det hen i Forglemmelse, naar det dør? Bliver det tilintetgjort? Eller har det en Aand lige saa vel som et Legeme? Dersom det første er Tilfældet, da har Mennesket Rettighed til alene at ordne sine egne Affærer, at danne sin egen Regering og at følge den Løbebane, som synes bedst for det; men dersom det ikke er saaledes, bliver Sagen anderledes. Jeg ønsker ikke her at indlade mig paa en filosofisk Undersøgelse over denne

Genstand, men da jeg i Øjeblikket skriver for dem, som tro paa Bibelen, vil jeg nærmest indskrænke mig til den. Jeg vil da fremsætte, at Mennesket er et evigt Væsen, bestaaende af Legeme og Aand; dets Aand eksisterede, førend det kom her; dets Legeme eksisterede sammen med Aanden i Tiden, og efter Døden eksisterer Aanden uden Legemet. I Opstandelsen skulle Legemet og Aanden tilsidst blive forenede, og der udfordres, saavel i Tiden som i Evigheden, baade Legeme og Aand for at udgøre et fuldkomment Menneske.

Jeg ved der er dem, som antage, at Menneskets Aand faar Tilværelse med dets Legeme, og at Fornuft og Aand blive organiserede samtidigt med Legemet; men vi læse, at da Gud skabte Mennesket, skabte han det af Jordens Støv; han gjorde det i sin egen Lignelse. Mennesket var da et livløst Legeme; senere „indblæste han Livets Aande" og „Mennesket blev en levende Sjæl".

Førend denne Aand blev given, var han død, livløs. Lad ikke nogen sige, at Legemet er fuldkomment uden Aanden; thi i det Øjeblik, Aanden forlader Legemet, lige meget hvor fuldkommen dets Organisation end kan være, er Mennesket livløst og berøvet Forstand og Følelse. „Det er Aanden, som giver Liv." Derfor finde vi, at da Jairus' Datter var død, kom hans Tjenere og sagde: „Din Datter er død, umag ikke Mesteren;" men da hun blev opvakt, siges der, „hendes Aand kom igen, og hun stod straks op." (Luk. 8:55.) Da hendes Aand var borte, var Legemet dødt; da den vendte tilbage, blev Legemet levende. Moses talte til Herren og sagde: „Vilde Herren, som er alt Køds Aanders Gud, beskikke en Mand over Menigheden." (4. Moseb. 27:16.) Atter, da Herren talte til Jeremias, sagde han: „Før jeg dannede dig i Moders Liv, kendte jeg dig." (Jer. 1:5.) Jeg vil nu spørge, hvilken Del af Jeremias kendte han? Det kunde ikke være hans Legeme, thi det havde ikke faaet Tilværelse, men han kendte hans Aand, thi „han var hans Aands Fader." Herren taler til Job og siger: „Hvor var du, der jeg grundfæstede Jorden? forkynd det, om du kender Forstand. Hvo har sat dens Maal, dersom du kender det, eller hvo udstrakte Snoren over den? Hvorpaa er dens Piller nedsænkte? Eller hvo lagde dens Hjørnesten, da Morgenstjerner sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte for Glæde?" (Job 38:4—7.) Atter Johannes siger: „De skulle forundre sig, som bo paa Jorden, de, hvis Navne ikke ere skrevne i Livsens Bog, fra Verdens Grundvold blev lagt." (Aab. 17:8.)

Aanden udgaar fra Gud og er evig; derfor siger Salomon, da han taler om Døden: „Da skal Støvet vende tilbage til Jorden igen, som det var før; og Aanden maa komme til Gud igen, som gav den." (Præd. 12:7.) At Aanden er evig, fremgaar meget tydeligt af Skriften; Jesus bad til sin Fader og sagde: „Herliggør du mig og nu, Fader, hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden

var.“ (Joh. 17:5.) Her taler Jesus om en Forudtilværelse, om en Herlighed, han havde hos sin Fader, før Verden var. Kristus eksisterede altsaa, før han kom her og tog et Legeme. Atter siger Jesus: „Jeg har aabenbaret dit Navn for de Mennesker, hvilke du har givet mig af Verden, de vare dine, og du gav mig dem.“ (Joh. 17:6.)

Lader os se, hvad Apostelen Paulus siger om denne Genstand: „Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske, i Kristo; ligesom han udvalgte os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt.“ (Ef. 1:3, 4.) Kristus var altsaa til, hos sin Fader, før Verden var, og de Hellige eksisterede i eller med ham. Hvilken Del? Deres Legemer? Nej, men deres Aander. Atter, Mennesket eksisterer, efter at det gaar bort herfra. Det er unødvendigt at sige noget om Aandens Liv efter Legemets Død eller om Opstandelsen, da disse Punkter ere saa almindeligt bekendte og troede. Paulus siger: „Haabe vi alene paa Kristus i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker. Men nu er Kristus opstanden fra de døde og er bleven den Førstegrøde af de hensovede; thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de dødes Opstandelse kommen ved et Menneske . . . Basunen skal lyde, og de døde skulle opstaa uforkrænkelige, og vi skulle forandres; thi det bør dette forkrænkelige at iføres Uforkrænkelighed og dette dødelige at iføres Udødelighed, da opfyldes det Ord, som skrevet er: Døden er opslugt formedelst Sejer.“ (1. Kor. 15:19—21, 52—54.)

Dersom Mennesket er et evigt Væsen, som kom fra Gud og eksisterer her en kort Tid for at vende tilbage igen, da er det nødvendigt, at det kender noget om Gud og hans Regering. Thi det angaar ham, ikke alene i Tiden, men i Evigheden, og hvad et Menneske end kan være skikket til at gøre, og hvormeget det end kan rose sig af sin egen Dygtighed, gives der dog Ting, han ikke har nogen Magt over. Det kom ind i denne Verden uden sin egen Medvirken; det vil komme til at forlade den, hvad enten det ønsker det eller ikke, og det vil ligeledes nødvendigvis komme frem i en anden Verden. Det er, hvis det benytter Lejligheden, bestemt til højere og større Velsignelser og Herlighed, end der er forbunden med denne Jord i dens nuværende Tilstand, og derfor opstaar Nødvendigheden af Styrelsen af en højere Magt og af et overlegent Fornuftvæsen, for at Mennesket ikke paa en uvis Maade skal forspilde sin Tid og gaa glip af sin evige Velfærd; men at Forstand maa blive det tildelt i Forhold til dets Trang; at dets Handlinger her maa rette sig efter dets Fremtids Bestemmelse, saa at det ikke skal synke ned i Synd og Nedværdigelse og besmitte sig selv med Fordærvelse, men staa ren, dydig, fornuftig og hæderlig som en Søn af Gud, og bede om at blive ledet og styret af sin Faders Raad og Vejledning. Da vi nu have sagt saa meget om denne Genstand, ville vi fortsætte vor Undersøgelse endnu videre og dernæst spørge: Hvorledes er vort Forhold

til Gud? For at besvare dette vil jeg kortelig bemærke, at den Stilling, vi staa i til ham, er en Søns eller Datters. Adam er vore Legemers Fader, Gud er vore Aanders Fader. Jeg ved, der er nogle, som anse Gud for et Uhyre, noget, man kun kan frygte, som kun er kendt i Jordskælv og Orkaner, Torden og Storm, og at der er noget mørkt og sørgeligt forbunden med at tjene ham. En saadan Tankegang kommer fra Menneskene, ikke fra Gud. Er der noget bedrøveligt i, hvad Gud har gjørt? Lader os vende os, hvor vi vil, og vi ville se Harmoni, Elskværdighed, Liv og Skønhed.

Forsynets Velsignelser bleve skabte for Mennesket og til dets Nydelse, og det er stillet som Hoved for Skabningen. For Mennesket strømmer Jorden over med den rigeste Overflødighed; den gyldne Sæd, den søde Frugt, de dejlige Druer; Urter og Blomster klæde Jorden, udsende deres duftende Vellugt og udfolde deres Skønhed og Pragt; for Mennesket tilbyder den stolte Hest sin Ryg, Koen sin Mælk, Bien sin Honning, Faaret sin Uld, Bomuldsbusken sit Dun og Ormen sin Silke. Til Menneskets Nytte og Glæde knoppes og blomstre Buske og Vinranker, og Naturen iklæder sig sin herlige Dragt. Den rislende Strøm, den rene Kilde, den krystalklare Flod flyder for Mennesket; hele Naturen udfolder sin rigeste Ynde og indbyder det til at deltage i dens Glæde, Skønhed og Uskyldighed, og at tilbede dens Gud.

Tale om Tungsindighed i at frygte Gud og tjene ham! Det er Verdens Fordærvelse, som har gjort Menneskene ulykkelige, og Religionens Fordærvelse har gjort den sørgelig; dette er Elendigheder, foraarsagede af Mennesker, ikke Velsignelser fra Gud — Tale om Bedrøvelse i Fuglens Kvidren, Hestens Vrinsken, Lammets og Kalvens Leg, i Blomsternes Skønhed, i nogen af Naturens Gaver, eller dens rige Pragt, eller i Gud, som gjorde dem, eller i hans Tjeneste?

Der er atter andre, som stille Herren i en saa umaadelig Afstand, at det gør vor Nærmelse til ham næsten umulig; men dette er en overtroisk Tanke, thi vor Fader lytter til sine Børns Raab, tæller Haarene paa deres Hoveder, og Skriften siger, at en Spurv falder ikke til Jorden, uden at han ved det. Naar han taler om sine udvalgte, siger han: „Den, som rører ved eder, rører ved min Øjesten." (Sak. 2:12.) Han er vor Fader, og derfor lærer Skriften os at bede: „Vor Fader, du, som er i Himmelen." Paulus siger: „Have vi tilmed haft vore kødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulle vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve?" (Hebr. 12:9.) Vi have saaledes baade en timelig og en aandelig Fader, og derfor er han saa omhyggelig for vor Velfærd og ønsker vor Lyksalighed. Jesus siger: „Om en Søn beder om Brød, vil Faderen i Stedet for Brød give ham en Sten? Eller om han begærer en Fisk, vil han give ham en Slange? Om da I, som ere onde, forstaar at give eders Børn gode

Gaver, hvor meget mere skal eders Fader, som er i Himmelen, give gode Gaver til dem, som bede ham."

Hvilken behagelig Betragtning for hans Tjenere at holde sig nær til deres himmelske Fader, som til den kærligste jordiske Fader, og bede om Velsignelser, ligesom en Søn vilde bede om Brød, og være sikker paa at faa. Derfor modtoge de trofaste i Apostlernes Dage en Aand, hvorved de kunne sige „Abba, Fader", eller Fader, Fader. Hvilket dyrebart Slægtskabsforhold! Og dersom Verden kunde forstaa det, hvor gladelig vilde de ikke underkaste sig hans Formynderskab, og fordre en Faders Velsignelser, og søge hans Visdom og Regering. Men Djævelen har forblindet Verdens Øjne, og de kende ikke de Ting, som tjene til deres Fred. (Fortsættes.)

„Mormonernes" Søndagsskoler,

betragtet af en venligsindet Udenforstaaende.

Det følgende er en Oversættelse fra »Deseret Evening News« af 17. August:

Det er med Fornøjelse, at Tanken en Gang imellem ledes bort fra den ustandselige Strøm af Forhaanelse og Ringeagt, som kommer fra de urene anti-„mormonske" Kilder, og lytte til rosende og anbefalende Ord af upartiske Iagttagere af Stillingen i Utah. Af den Aarsag optage vi en Del af en Artikel, som blev publiceret i »Journal and Courier«, New Haven, Connecticut, den 5. August. Stykket er skrevet af Hr. E. C. Knapp, en af Vestens Tourister i Søndagsskolernes Interesser, og det var ligeledes optaget i »Hartford Times«. I en Diskussion om „Mormon"-Kirkens Fremgang svarer Hr. Knapp paa det givne Spørgsmaal, kan De forklare mig Aarsagen dertil? som følger:

„En af Aarsagerne er, at Mormonernes Søndagsskoler ere de bedste i Landet. Jeg har besøgt de største og bedste Søndagsskoler i de Forenede Stater, saasom Wanamaker presbyterianske Skole i Philadelphia; Bushwich Avenue Methodistskole i Brooklyn. N. Y.; Calvary Baptistskole i Washington; St. George's Episkopale Skole i New York; Marion Lawrence Congregationale Skole i Toledo; Hyde Park Baptist og Moody Søndagsskoler i Chicago, Panlisfædrenes katolske Skole og Hebræernes Emmanuelstempel i New York; men den 14. Juli havde jeg den Fornøjelse at besøge „Mormonernes" Søndagsskoler i Salt Lake City, og jeg kan i Sandhed sige, at de vare de bedste, jeg hidindtil har besøgt. Hebræernes Emmanuelstempel i New York kommer dem nærmest, fordi der holdes Skole paa samme Tid, nemlig fra Kl. 10—12 Søndag Formiddag og har særskilte Klasseværelser og graderede Emner. Men denne Hebræernes Skole har lønnede Lærere, medens Mormonerne ikke have det. Dertil

have de sidstnævnte Fortrinet fremfor Hebræerne i, at deres Søndagsskoler ere rigelig besøgte af voksne Personer."

Idet Hr. Knapp omtaler det Indtryk han fik under sit Besøg i 17. Wards Søndagsskole, siger han:

„Jeg er ikke en Mormon og tror ikke paa visse af deres Lærdomme, men jeg beundrer dem for deres Nidkærhed, Forretningsdygtighed og sunde Fornuft i Søndagsskolens Arbejde, og jeg ønsker at give dem den Ret, de tilkommer. Jeg ankom lidt tidlig, og blev hjertelig modtagen af tre Personer; jeg blev indbudt til Forhøjningen og fik Plads ved Bestyrerens højre Side, hvor jeg let kunde overskue Skolen. Organisten spillede et Præludium paa en værdig Maade, der varede omtrent i 5 Minuter. Præcis Kl. 10 stod Bestyreren frem i sin Plads og Skolen blev aldeles stille; Dørene lukkedes og de sildige bleve kun tilladt Adgang med 5 à 10 Minuters Mellemrum; Opmærksomheden og Ordenen var fortræffelig. Sangen var hjærtelig og Tilslutningen god. Der var en Ærefrygtsatmosfære ulig den, der findes i de gennemsnitlige ikke-mormonske Skoler. Ved Slutningen af Aabningstjenesten, der varede en halv Time, blev der holdt Sangøvelse paa et Par nye Sange i omtrent 10 Minuter. Derpaa gik de fleste af Skolens Medlemmer og Lærere til deres forskellige Klasseværelser i Kælderetagen, som var meget bekvem. Klasserne fik god, letfattelig Undervisning i en Time. Der var flere Lærere end Lærerinder tilstede, og der var fuldkommen saa mange Drenge, unge Mænd og Mænd som Piger, unge Damer og Kvinder. Alle Værelserne vare udstyrede med Vægtavler og Kort. Lærerne brugte kateketiske Methoder. Drengene og Pigerne kunde deres Lektier godt, uagtet det var midt i Juli Maaned. Jeg gennemgik næsten alle Klasserne og blev i Særdeleshed henrykt over „Kindergartens" eller Smaabørnenes Afdeling, Udstyr og Program. Ligeledes var Forældreklassen meget behagelig. Det var oplivende at besøge en Søndagsskole, hvor Kærnen af Menigheden, de dannede Mænd og Kvinder, vare tilstede i saa stort Antal."

Som allerede nævnt, fik Nedskriveren heraf et gunstigt Indtryk af Forældreklassen og siger desangaaende:

„Jeg holder i min Haand en lille Bog, betitlet „Søndagsskoleomrids for Forældrenes Afdeling", og i denne læses følgende: Hensigten med Forældreklassen er, for det første at bistaa Forældrene i almindelig Uddannelse og for det andet at indføre et mere gensidigt Forhold mellem Søndagsskolen og Hjemmet, saa at Forældrene kunne yde kraftigere Hjælp i Forfremmelsen af den almindelige Søndagsskolevirksomhed. Ligeledes er det ønskeligt, at Forældrene ville interessere sig for at paaminde Børnene om at være punktlige i at besøge Søndagsskolen, tage aktiv Del i Sangen og i Udenads-Lærdom og fremfor alt overfor Børnene fremhæve Nødvendigheden af at lære deres Lektier; i Korthed, Forældreklassernes

Formaal er at tilvejebringe Enighed mellem Hjemmet og Søndagsskolen."

„Forældrene diskutere saadanne Emner som „Omgivelser", „gode og slette Vaner", „Disciplin i Hjemmet" o. s. v. Paa den Søndag, da jeg besøgte dem, omhandlede de „Børnenes Pligter".

„Mormonerne tro, at en kristelig Karakter er ligesaa nødvendig som den almægtige Dollar. Deres Skoler ere rigt udstyrede, fordi de anvende Midler derpaa. De ønske ikke at fortsætte deres Søndagsskolearbejde ved „Penny-Indsamling", som nogle Skoler gøre. Naar Mormonerne forene sig med Kirken, yde de til den en Tiendedel af deres aarlige Indkomster foruden at ofre Timer og Dage til deres Kirke og Søndagsskolens Forfremmelse, frit og gratis. Det er intet Under, at Mormonkirken vokser saa hurtigt; den kan faa andre Kirker til at blusse af Skam."

Hr. Knapp fremsætter endvidere følgende Kontrast:

„Efter at have besøgt denne Mormonskole fra Kl. 10—12 besøgte jeg en af Methodisternes Skoler i Salt Lake City. Det blev mig fortalt, at den var en af de største og bedste i Byen. Kontrasten var stor; istedetfor at begynde Kl. 12:15 begyndte de Kl. 12:25, fordi Kirkegudstjenesten overskred Tiden 10 Minuter; der var blot en Fjerdedel saa mange tilstede som i den Skole, jeg først besøgte; der var et utilstrækkeligt Antal Lærere. Sangen var daarlig; ikke alle aabnede deres Sangbøger, og nogle Klasser sang slet ikke. Der var faa Voksne tilstede og dobbelt saa mange Piger som Drenge. Det værste var Uvillighed til at læse, og i det første Vers var der kun en Klasse, som var villig til at deltage. Mange, som kom sildig, forstyrrede Begyndelsestjenesten; de lo og hviskede under denne, ja endog under Bønnen. Dette er ikke en overdreven Fremstilling, og jeg kan fremvise Sidestykker dertil fra Nutidens Byer i Landet."

„Kendsgerninger ere haarde Ting at bestride, og alligevel er der intet, der som disse frembringer en fast Overbevisning. De ikke-mormonske Kirker vilde have bedre Søndagsskoler, naar de fik Øjnene opladte for det store Arbejde, som Mormonskolerne udfører. Hvis Mormonerne saa fuldstændig tro paa Søndagsskolearbejdet og de Unges Udvikling og Uddannelse, at de med Beredvillighed ofre deres Penge, Tid og Talenter dertil, da fortjene de at fremhæves; og hvis den slumrende Mængde i de gennemsnitlige ikke-mormonske Kirker tror, at Søndagsskolevirksomheden ikke er Umagen værd, da fortjene deres Kirker at blive stillede i Baggrunden. Lader os dog haabe, at de ikke-mormonske Kirker i det næste Tiaar ville, med Tanker, Tid og Penge, lægge for Dagen i det mindste det halve af, hvad Mormonerne gøre i den samme Retning."

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Søndag den 15. September 1907.

Angaaende Tiende og Offer.

„Mon et Menneske skal berøve Gud? Men I berøvede mig, og sagde: Hvormed berøvede vi dig? Med Tienden og Opløftelsen". (Mal. 3:8.)

Dette blev udtalt til Israels Børn for mange hundrede Aar siden; men det har lige saa stor Betydning for Israel i de sidste Dage. Tiendeloven er af guddommelig Oprindelse og blev aabenbaret, længe førend Moseloven blev offentliggjort. Vi læse i Skriften, at Abraham betalte Tiende til Melchizedek, som var Guds Ypperstepræst, og det er et vedvarende Bud til Guds Folk. Specielle Velsignelser ere lovede til dem, som overholde denne Lov; i Skriften omtales de Løfter, Herren lover dem, som holde sig den efterrettelig, og det omvendte i modsat Tilfælde. Mange ere de Forordninger i det gamle Testamente med Hensyn til Tiende, som det ikke er nødvendigt at nævne her; vi gaa ud fra, at ingen tvivler om deres Rigtighed og Anvendelse i gamle Israel.

I Forbindelse med Tienden, som hørte Herren til, fordredes der i specielle Øjemed andre Ofre og ved Forsømmelsen af i rette Tid at give til Herren det, som hørte ham til, paaførte de sig mange Ulykker, i Særdeleshed over deres Afgrøde — Markens, Frugthavens og Vingaardens Produkter. Det var med særlig Hentydning til Tienden og disse Ofre, at de ovenanførte Ord af Profeten Malakias bleve udtalte. Der er undertiden opstaaet Tvist om at Tienden skulde kræves under Evangeliet saavel som under Loven. Det er alligevel klart, at Frelseren indprentede dens Fortsættelse i hans Bemærkninger til Farisæerne naar han siger: „Ve eder, I Skriftkloge og Farisæer, I Øjenskalke! at I tiende af Mynte og Dild og Kommen, og efterlade de Ting, som svarere ere i Loven, Dom og Barmhjertighed og Tro. Disse Ting burde man gøre, og ikke forsømme de andre". (Matt. 23:23.)

De Sidste-Dages Hellige ere ikke i Uvished med Hensyn til disse Ting; thi Herren gav en speciel Aabenbaring, Pagtens Bog 119. Kap., som Svar paa Spørgsmaalet om, hvad han fordrer af sit Folk i Tiende. Der læse vi, at Herren fordrer af de Hellige, at de skulle „betale en Tiendedel af alle deres aarlige Indkomster; og denne Lov skal bestaa for dem evindelig". Enhver, som ønsker at adlyde dette Bud, kan let forstaa, hvad der er hans Pligt i denne Henseende; det er letfatteligt og retfærdigt. Det er upartisk afpasset baade for den rige og den fattige. Det er ikke det indbetalte Beløb, der bringer den lovede Velsignelse,

men Lovens Overholdelse. Den fattige har lidet at betale, den rige meget, og det er i begge Tilfælde i Forhold til Indtægterne.

Dog alligevel anses denne Regel, som de Sidste-Dages Hellige overholde, ikke paa nogen Maade som en Afgift, men som et frivilligt Offer, og den er fuldstændig frivillig. De, som i Oprigtighed give Agt derpaa, ville annamme den fulde Velsignelse deraf. Hvis de sætte mere Pris paa deres Penge end paa Velsignelserne, da behøve de ikke at adlyde denne Befaling, men hvis de ønske at erholde dem, da adlyde de Befalingen; der er ingen Tvang i denne Henseende. De blive ikke afskaarne fra Kirken, fordi de ikke opfylde denne Pligt; thi det er en Samvittighedssag mellem dem og Herren. Hvis de ikke ere istand til at holde dette Bud, da burde dette ikke forudsætte, at de derfor ikke kunne holde andre Bud. Men et af Beviserne for Nødvendigheden af at overholde denne Regel er, at naar de forsømme dette, da ville de i Regelen forsømme at opfylde andre Pligter og saaledes gradvis gaa tilbage og komme hen i det tidligere Mørke.

Vi tilraade alle Folk, som søge at opnaa en celestial Herlighed, og som ønske at være i Besiddelse af en fuld Grad af Herrens Aand, at adlyde denne hellige Lov, og hvis de paa Grund af trykkende Omstændigheder nogensinde undlade det, da burde de, naar de kunne, søge at indhente det forsømte, helst inden Regnskabsaarets Slutning. Men vi ønske at lægge Vægt paa den Kendsgerning, at det hele er en Samvittighedssag mellem dem selv og Herren. Vi vide af Erfaring og Jagttagelse, at de, som holde denne Lov, ere velsignede, baade i timelig og aandelig Henseende, og at Gud giver dem Visdom til at bruge de ni Tiendele, efter at Herren har faaet den tiende Del, der tilhører ham, saa at de ville strække længere til og yde mere Velsignelse, end om Herrens tiende Del var bleven tilbageholdt.

I Forbindelse hermed ønske vi ligeledes at indprente i de Helliges Hukommelse Nødvendigheden af ikke at forglemme andre Ofre. Den første Søndag i hver Maaned er indsat som en Fastedag i Kirken, som alle Medlemmer i denne anmodes om at overholde. De møde sammen paa den Dag i Faste og Bøn for at bære deres Vidnesbyrd om Guds Godhed mod dem og for at takke og prise ham og nedbede hans Velsignelser over dem ifølge deres Omstændigheder og eftersom de staa i Trang dertil. De skulle da give i Offer til de Fattige saa meget, som er sparet ved deres Faste, enten det saa er meget eller lidt. Dette er udelukkende for de fattige og trængende. Det er en hellig Pligt, og den bringer en speciel Velsignelse med sig. „Den, som forbarmer sig over den fattige, laaner Herren", og Herren er punktlig til at betale. Jesus sagde: „I have altid fattige hos eder", og en af Aarsagerne dertil er, at vore Hjærter kunne faa Lejlighed til at vise Medfølelse med dem, som ere i fattige Kaar. Dette er nødvendigt for vor aandelige Udvikling.

Det fremkalder den Følelse i vore Hjærter, som kommer fra vor himmelske Fader, der søger at gøre godt mod andre, og den vil derved sætte os i nærmere Forhold til ham. Ved at afholde os fra at nyde Føde erfare vi, hvad der føles af dem, som intet have at spise, og vore Hjærter fyldes med Sympati for de trængende.

Vi betvivle, at Overholdelsen af Fastedagen og Ydelsen af Fasteofferet i Kirkens Grene i Adspredelsen tilfulde blive iagttagne, som de burde, og dog ere de blandt de Helliges Pligter. Det kan jo være, at der paa nogle Steder ikke er mange Medlemmer af Kirken, som trænge til Hjælp, men hvis dette er Tilfældet, saa er der visselig andre Steder, hvor saadanne Medlemmer findes, og Konferencepræsidenterne burde kende Forholdene, saa at de kunde række en hjælpsom Haand, hvor det var fornødent. Gud vil velsigne dem, som iagttager denne Lov, der ogsaa er indstiftet i det Sidste-Dages Israel.

At give Almisse er i sin Orden for enhver, og den burde overleveres til de rette Vedkommende, som ere indsatte til at modtage den, paa det at de værdige fattige kunne faa, hvad der tilkommer dem, og paatrængende og uværdige Personer holdes tilbage. Vi tilskynde alle de Hellige i den europæiske Mission at udføre denne Pligt mod de fattige og trængende; de ville faa Guds Løn derfor, medens de ved Forsømmelsen deraf ville paadrage sig den almægtiges Mishag. Hvis de Hellige ønske at vokse og tiltage i Guds Naade og Sandhedens Kundskab og gaa fremad mod Fuldkommenhedens Maal, da skulle de leve „ved hvert Ord, som udgaar igennem Guds Mund". Men hvis de berøve Gud Tienden og Ofrene, som gamle Israel gjorde, da ville de komme under den samme Fordømmelse, og de ville lide Tab saavel i timelige som i aandelige Ting paa Grund af deres Ulydighed. Det har ofte vist sig, at naar Guds Folk have været uvillige til at give Herren Tiende, har den onde faaet Overhaand over dem saa at de i hans Vold have tilsat mere end det, som de frarøvede Herren.

Ældsterne, som prædike Jesu Kristi Evangelium, burde ikke bestræbe sig for at tvinge eller nøde nogen til at lære disse Principper, men derimod forklare, udtyde og fremlægge dem saaledes, at de, der af Hjærtet ville tjene Herren og ønske at erholde en Fylde af Evangeliets Velsignelser, med Glæde og Beredvillighed kunne rette sig efter Evangeliets Love og Forordninger og saaledes blive berettigede til at modtage alt, som vor himmelske Fader har opbevaret til de trofaste og lydige.

C. W. P.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster ankom fra Utah til København den 7. September og beskikkes til at arbejde i de forskellige Konferencer som følger:

Charles O. Petersen og Wilford A. Jørgensen fra Logan, og Frank C. Torkelson fra Salt Lake City til Kristiania Konference.

Axel Chr. Nielsen fra Salt Lake City til Aalborg Konference.

Peter A. Nielsen fra Draper og James Brown fra Monroe til Aarhus Konference.

Den sidstnævnte Broder ankom til Liverpool den 17. Maj, blev syg og maatte undergaa en Operation paa et af de derværende Hospitaler.

Vi ønske dem alle hjærtelig velkommen til Skandinavien.

Afløsning. Efter et hæderligt og utrætteligt Arbejde løses Søster Anna Otte fra at arbejde i København Konference for at rejse hjem til Logan, Utah og Ældste Niels P. Nielsen fra Aalborg Konf. ogsaa til Logan, Utah.

De afrejste fra Liverpool med Dampskibet „Dominion“ den 12. ds., og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse.

Den sande Kirke.

(Af Ældste N. U. C. Jensen.)

„Jeg har ikke Tid at tale om Religion“, er et Udtryk af Folk i Almindelighed, naar Talen drejer sig om Jesu Kristi Evangelium. De kende i Regelen kun lidt til, hvad de forskellige Sekter og Kirker lære, og bekymre sig meget mindre derfor. Naar en eller anden af dem ønsker at indskrives som en Kirkekommunikant, da forener han sig sædvanlig med det Religionssamfund, som hans Forældre tilhørte, og hvis det falder ham vanskeligt at tro alt, hvad det lærer, da beroliger han sit bekymrede Sind ved at sige til sig selv: „Ja, den ene Kirke kan være ligesaa god som den anden.“

Af alle falske Slutninger er denne den urimeligste. Den har dysset Tusinder af oprigtige Mennesker i Søvn og Ligegyldighed, som til at begynde med søgte efter Guds Rige. Mange af disse Mennesker besidde en stor Grad af Intelligens og komme til logiske Fornuftslutninger med Hensyn til alle praktiske Spørgsmaal. Det er ikke vanskeligt for dem at udfinde, at det ene civile Governmentsystem er bedre end det andet. Hvorfor de ville tro, at den ene Kirke er lige saa god som den anden, er i højeste Grad besynderligt.

Det er lige saa forbausende, at tænkende Folk skulde antage, at alle Kristendommens Sekter som et hele udgøre Kristi Kirke. Kunde der være noget mere urimeligt end at fremholde Kristus, den fuldkomne Lærer, som Ophavet til denne Babels Forvirring af forskellige Lærdomme, som nu eksisterer i Verden? Staar der ikke skrevet, at „Gud er ikke Forvirringens, men Frelsens Gud?“ (1. Kor. 14 : 33.). Hvad vilde Paulus

sige, hvis han kom herned? Vilde han ikke spørge med endnu dybere Alvor, end han spurgte Menigheden i Korinth: „Er da Kristus delt?" Jesus sagde til Peter: „Paa denne Klippe (Aabenbarelsens Klippe) vil jeg bygge min Menighed." — Ikke Menigheder. Kristus har blot een Kirke, og den er ikke og kan ikke blive delt. Folk ville maaske forlade den og organisere sig Kirker efter eget Tykke, men saadanne af Mennesker dannede Organisationer høre ikke ham til.

Den sande Kristi Kirke er forskellig fra alle andre religiøse Samfund, navnlig i fire vigtige Punkter: 1) Dens Embedsmænd have Fuldmagt fra Gud til at forvalte i hans Navn. 2) Den har Apostler og Profeter. 3) Den lærer det sande Evangelium. 4) Den bærer Jesu Kristi Navn. Men det, der fremfor alt andet adskiller Kristi Kirke fra de religiøse Samfund, som ere organiserede af Mennesker, er den Kendsgerning, at denne Kirke har Fuldmagt til at forrette og handle i Guds Navn. Og i Virkeligheden er det denne Fuldmagt og Myndighed, som gør, at det bliver en sand Kirke. Et Religionssamfund kan være nok saa fuldstændigt i sin Organisation og nok saa fejlfri i sin Trosbekendelse, men hvis dets Embedsmænd ikke ere iklædte det hellige Præstedømme eller have Fuldmagt til at forvalte i Guds Navn, da er det ikke en Kirke i Ordets fulde Mening. Medlemmer og Trosbekendelse udgøre ikke i sig selv en Kirke; der maa i den være retmæssigt bemyndigede Embedsmænd.

I Jesu Kristi Evangelium er der visse Ordinanser, som de, der ønske at blive Medlemmer af hans Kirke, maa adlyde. Disse Ordinanser ere absolut ugyldige, hvis de ikke blive udførte af Herrens bemyndigede Tjenere. Hvad Nytte vilde Daaben være til, hvis den blev forrettet af en ubemyndiget Person? Til ingen Ting; den vilde da kun være en Formalitet. Det er den største Daarskab at tro, at enhver selvkaldt Evangeliets Prædikant har Ret til at administrere og forvalte Evangeliets Ordinanser.

I civile Affærer ere kun befuldmægtigede Embedsmænd gyldige. Ingen Mand kan forrette i Statsanliggender, saa at det, han udfører, er gyldigt, uden at han er befuldmægtiget af Staten. Dette forstaas af enhver; og ingen fornuftig Person vilde være skødesløs nok til at betale Skat til en Skatteopkræver, der ikke af Staten var bemyndiget dertil. Men hvorledes forholder det sig i religiøs Henseende? Der er utallige Mennesker, som handle med den nøjagtigste Omhu og Forsigtighed i alle Ting, der henhøre til deres civile Pligter, men som ere sørgelig ligegyldige overfor de store Ordinanser, der tilhøre det af Gud indstiftede saliggørende Evangelium.

Hvis de have Klager eller andet udestaaende at fremføre mod hverandre, da henvende de sig altid til en retmæssig bemyndiget Dommer, for at han kan mægle i Sagen; men det falder dem ikke ind at under-

søge, om Præsten, som er iført den lange Kjortel, og som forretter den hellige Daabsordinanse, har faaet sin Fuldmagt fra Gud. Hvorledes kan dette være? Er Gud mindre nøjeregnende end Mennesket?

Da Kristus var her paa Jorden, oprettede han sin Kirke og indsatte Mænd til Embedets Forvaltning. „Han beskikkede tolv, at de skulde være hos ham, og at han kunde udsende dem at prædike." (Mark. 3 : 14.) Disse Mænd valgte ikke selv deres Kald, men Kristus kaldte dem til Embedets Forvaltning og sagde: „I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder." (Joh. 15:16.) Og angaaende Fuldmagten, som han gav dem, læse vi: „Hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene". (Matt. 16 : 19.)

Vi kunne i Betragtning heraf ikke undgaa at iagttage den iøjnefaldende Forskel, der er paa Kristi Kirke og paa de forskellige Kirker, der ere oprettede af Mennesker. I den første er det dens Overhoved, Kristus, som kalder Embedsmændene; i de religiøse Samfund, der ikke med Rette kunne kaldes Kirker, ere Embedsmændene selvvalgte. I Kristi Kirke ere de ordinerede til Præstedømmet, der giver dem Fuldmagt til, at hvad de binde paa Jorden, skal være bunden i Himmelen. I de saakaldte Kirker i Verden ere Præsterne uddannede ved Universiteterne, men besidde ingen guddommelig Myndighed. Her have vi altsaa, med faa Ord den virkelige Forskel mellem Kristi Kirke og et menneskeligt religiøst Samfund. Den første er en guddommelig Indstiftelse, det andet en menneskelig Indstiftelse.

Kristi Kirke er i Organisation helt forskellig fra dem af menneskelig Oprindelse. Dens Styrelse kan sammenlignes med en Koloni. Den Nations Regent, som Kolonien tilhører, bor ikke selv i den, men er dog, skønt fraværende, dens virkelige Styrer. Hans Love og Forordninger kendes af hans Repræsentanter, som bo i Kolonien, og overholdes af dem. Saaledes er det i Kirken; Kristus er dens Hoved. Han er ikke personlig tilstede paa Jorden, men han aabenbarer og tilkendegiver sine Hensigter til hans Repræsentanter paa Jorden, og disse sætte dem i Udførelse. Med dette Begreb om Kirkens relative Forhold til dens Overhoved er det let at forstaa, hvorfor Gud først satte Apostler og dernæst Profeter i Menigheden. (1. Kor. 12 : 28.). Vi forundre os ikke nu over, at Paulus opmuntrede de Hellige i Efesus ved at minde dem om, at de ikke mere vare „Gæster og Fremmede, men de Helliges Medborgere og Guds Husfolk, opbyggede paa Apostlers og Profeters Grundvold." (Ef. 2 : 19. 20.)

Men nogle ville sige, at denne Tingenes Tilstand er forbi, og at den ikke mere er nødvendig. Der er ingen Beviser herfor i Bibelen, hvorimod Skriften erklærer det modsatte. Paulus siger, at disse Embedsmænd i Kirken skulde være „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til

Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse", og skulde vedblive, „indtil vi alle naa til Enhed i Troen." (Ef. 4:12. 13.)

Kristi Kirke fremholder ikke alene det ny Testamente som en Rettesnor i dens Organisation og Regering, men lærer ogsaa Evangeliet om „een Herre, een Tro og een Daab". (Ef. 4:5.) Den indlemmer Menneskene paa samme Maade som i Apostlernes Dage. I de Dage bleve de, som havde Tro, og som omvendte sig fra deres Synder, døbte med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse og modtoge den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse. Paa denne Maade blev Folket i Samaria og Efesus indlemmede i Menigheden. „Men der de troede Filippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Kvinder." Og da Peter og Johannes kom til, „lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand." (Ap. G. 8:12. 17.)

Guds eneste sande Kirke, som er bygget paa „Apostlers og Profeters Grundvold", og som lærer det eneste sande Evangelium, er opkaldt efter Jesus Kristus og bærer hans Navn, og det er rigtigt; „thi der er og ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulde vorde frelste." (Ap. G. 4:12.)

Summen af det hele er altsaa dette: Der er kun een sand Jesu Kristi Kirke. Den er ikke delt. Den har et af Gud kaldet og ordineret Præsteskab samt Mænd, der have Fuldmagt til at binde og løse paa Jorden. Kristus er dens Hoved og giver den sin Aabenbaring til dens Vejledning. Medlemmer optages i den paa den af Kristus anviste Maade, og den har paataget sig hans dyrebare Navn. — Liahona.

„Hold fast ved det gode".

Ældste Adolph M. Reeder, i den britiske Mission, skriver til »Mill. Star«: Da jeg fornylig udspredte Skrifter og Bøger i en af Englands Landsbyer, mødte jeg en gammel Mand, paa 87 Aar. Da jeg presenterede mig selv indbød han mig i sit Hus og udtrykte sin Tilfredshed ved atter at træffe sammen med en Ældste af denne Kirke. I vor Samtale erfarede jeg, at han havde tilhørt vor Kirke for over 50 Aar siden, men var bleven afskaaren derfra paa Grund af slet Opførsel, og han havde ikke set en Ældste paa denne lange Tid. Han havde i sin Eje 2 Aargange af „Millennial Star" for Aarene 1852—53. Jeg spurgte ham, om han vilde sælge dem til mig; men han vilde ikke skilles med dem, da han satte høj Pris paa dem, endskønt han nu ikke kan se at læse. Han havde ikke meget at sige; men det slap dog ud af ham, at han engang havde været et virksomt Medlem i Kirken. Jeg talte med ham en Stund om Evangeliet, om dets Held og Fremgang, og bar mit ydmyge Vidnesbyrd til ham om at „Mormonismen" var oprettet af

Himlens Gud og vil bestaa til evig Tid. „Du har Ret, unge Mand," sagde han, „jeg ved at I have Sandheden. Kun jeg alene er Skyld i den Stilling, som jeg nu befinder mig i." Og saa vendte han sit Ansigt fra mig og græd. Jeg ynkedes over ham af mit ganske Hjærte, og det var sørgeligt at se en gammel Mand i Livets Aften eller saa at sige paa Gravens Rand angre sine begaaede Fejltrin, der havde udelukket ham fra Himlens Velsignelser og Fællesskab med Guds udvalgte Børn. Ja sandelig, „de troløses Vej er haard". (Ordspr. 13 : 15.) Hvor anderledes er det ikke med den Mand, som ikke giver efter for Modstanderens Fristelser, men som ved Guds Naade sejrer og overvinder dem? Fred og Lyksalighed spreder sig over hans Livs Aften; Guds Velsignelser neddale over ham; med Troens Øjne ser han den Bolig, som Herren har beredt for ham og med Taalmodighed oppebier han Mesterens Kald, hjem til et bedre Land. — „Der have de ugudelige afladet at gøre Uro, og der hvile de kraftesløse". Der skal han modtage Belønningen for et hæderligt Levnet og høre det lydelige Bifald: „Vel, du gode og tro Tjener, gak ind til din Herres Glæde".

Hvilken stor Forskel er der ikke paa den retfærdiges og den ugudeliges Liv og Vandel? Medens Herren velsigner og belønner sine trofaste Tjenere, ler Djævelen ad dem, som lade sig forføre af ham. Han trøster dem ikke i deres Sorg, men glæder sig over deres Elendighed, thi hans Ønske er, at alle skulle blive elendige, lige som han selv er.

Mine Brødre og Søstre, beder altid til Gud, at I maatte blive trofaste indtil Enden! Giv ikke efter for Fristelsen, men holder Eder fri fra Verdens Synder, paa det at I ikke skulle blive overvundne. „Hold fast ved det, du har, at ingen skal tage din Krone"! (Aab. 3. 11.)

Den trætte Vandrer.

Naar Karavanen træt af Dagens Møje
Sig slæber over Ørknens øde Sand,
Oasen grøn den ser med Aandens Øje,
Hvor man kan hvile sig ved Kildens Vand;
Og naar de Lastdyr næsten vil forsmægte
Og Kræfterne ej synes strække til,
Da er det godt, naar de ej mer kan mægte
At muntres op af Kuskens Fløjtespil.

Paa samme Maade er det med de svage,
Der trofast stræber frem fra Dag til Dag,
Mod Maalet haster, ser sig ej tilbage,
Før end de samles under Husets Tag;
Da er det sødt at blive vederkvæget —
I Aanden klart de høre Hyrdens Røst:
Fat Mod, mit Barn, din Træthed snart bli'r læget,
Ved Nattens Ro og Aftenbønnens Trøst.

Og naar de slumrer, sød er deres Hvile,
Thi Troen følger dem i Drømmen ind
Om Fremtids Haab, der venligt til dem smile
Og Mod indgiver i det trætte Sind;
Og Fredens Engel, medens Vagt den holder,
Nedskriver Dagens Daad af godt og slet
I gylden Regnskabsbog, som han udfolder,
Hvor alt nedskrives, baade galt og ret.

Med frejdigt Blik paa Fremtids store Tider
Lad os da alle trofast vandre frem;
Sæt Maalet højt, om end vi stundom lider,
Husk paa, den snævre Sti os fører hjem,
Hvor vi tilsidst skal i vor Faders Rige
Som Løn for Flid og fast Udholdenhed,
Blandt frelste Skarers Tal, foruden Lige,
Os sammen fryde i al Evighed. — J.

Missionærernes Rapport for August 1907.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Charles C. Nielsen	Aalborg	15	5237	288	3075	642	56	1		2
Charles Jensen	Aarhus	19	6061	334	3942	674	78	10	2	4
Lorentz Petersen	København	21	9048	278	9017	845	53	1		
Peter Borup	Bergen	18	5468	978	2540	380	45	2		5
Søren Rasmussen	Kristiania	31	10351	1900	9035	1530	107	17		
Mathias J. Benson	Trondhjem	19	5755	2105	5898	921	33	1		3
Totalsum for Missionen		123	41920	5883	33507	5012	372	32	2	14

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).